

endelige Forhold, men dette vil ikke kunne finde Sted, naar Flertalsprupperingen kun er lidt mere talstærk end Mindretalsgrupperingen. Naar man derfor i disse Aar fra nogle Sider indenfor de konservative Partier siger, at der her i Tinget er et svagt Flertal, saa er det en ganske urigtig Bemærkning. Der har netop i disse Aar vist sig at være et meget stærkt Flertal derigennem, at det har kunnet føre en planmæssig, klar og bestemt Politik med Tilslutning fra alle sine Medlemmer og ved enhver Lejlighed har kunnet føre denne Politik frem til Flertalssejr her i Folketinget. Dette kunde et svagt Flertal ikke have gjort, et svagt Flertal vilde i en saadan Stilling mange Gange have haft Vanskeligheder og være brudt i Stykker, men Flertallets Styrke har netop vist sig i den Kraft, hvormed det har kunnet føre enhver af sine politiske Handlinger til Sejr her i Folketinget. Og for denne Styrke bliver Oppositionen nødt til at bøje sig i ethvert andet Tilfælde end det, hvor Landstinget ved at træde udenfor sin forfatningsmæssige Beføjelse var i Stand til at frembringe en Krise.

Det ærede Medlem vilde ikke anerkende mine Bemærkninger om, hvad det konservative Folkeparti under denne Krise havde vist med Hensyn til sin Styrke, og dog blev det ærede Medlem nødt til endogsaa i Ordene at anerkende dem, idet han maatte fremstille, hvorledes det konservative Folkeparti havde formaaet at fremkalde en Krise, men havde manglet Evne til at løse Krisen, og det er just det, jeg i mine første Bemærkninger til ham skildrede. For at fremstille dette, som det syntes, for det ærede Medlem ret ufattelige Forhold, at Landstinget formaaede at fremkalde Krisen, men manglede Evnen til at løse den, tyede det ærede Medlem, forekom det mig, til at fremkalde Indtrykket af overnaturlige Magters Indgriben, idet det ærede Medlem syntes at ville fremstille Sagen, som om det konservative Folkeparti i sin mægtige Fremstyrken med Magt var blevet standset af en Haand fra Skyerne, en deus ex machina. Det ærede Medlem talte ogsaa tidligere om Gudernes Vrede; maa jeg med Hensyn til hele dette Forhold sige, at jeg tror, at Udgangen for det konservative Folkeparti har haft sin Grund i et ganske simpelt Forhold, som efterhaanden blev erkendt af alle Partiets Medlemmer eller i alt Fald alle Partiets tænkende Medlemmer udenfor denne Bygning, nemlig den Kendsgerning, som er

udtrykt i en anden gammel Sætning om de overnaturlige Magters Stilling til Menneskelivet, nemlig denne, at den, Guderne vil tilintetgøre, gør de afsindig.

J. C. Christensen: Det trøster mig noget, at den højtærede Indenrigsminister ligesom en arrig Moder — undskyld Sammenligningen — stiller Straffen, som skulde komme, i lidt fjernere Udsigt. Han vil ikke have, at Forfatningsstriden skal rejses nu ved den kommende Lejlighed, men den skal staa som en Trusel for Fremtiden; den skal fremdeles staa paa Dagsordenen, siger han, og det skal den gøre af Hensyn til Folketingsparlamentarismen. Men Folketingsparlamentarismen har slet ikke været i nogen som helst Fare ved denne Lejlighed, i alt Fald ikke i Fare ved, hvad der er sket i Landstinget; thi Landstinget udtalte udtrykkelig, at man vilde bøje sig for en Afstemning af Vælgerne, og jeg kender ingen Folketingsparlamentarisme, som ikke til syvende og sidst hviler paa Vælgerne. Naar derfor Ministeriet og dets Parti ikke vilde gaa den Vej, synes det mig ikke at have Ret til at holde en Trusel paa Dagsordenen af Hensyn til Folketingsparlamentarismen. Men da Sagen nu saaledes er skudt ud, og da vi ikke fra vor Side føler os brødbetyngede eller angst for Straf i Fremtiden, tænker jeg, vi kan tage det hele med stor Ro og lade Indenrigsministeren og hans Kolleger komme med Forslag til Grundlovsforandring. Vi skal behandle dem, selvfølge, og behandle dem ud fra den Forudsætning, hvorudfra de er stillede: At der ikke kommer noget ud af dem.

Asgar Karstensen: Den ærede Indenrigsminister kunde ikke lide, at man gjorde op, hvorledes Striden mellem Oppositionspartierne og Regeringen var blevet udkæmpet, og hvorledes den var endt. Statsministeren anførte, at det var stygt at gøre det, det maatte vi ikke indlade os paa. Hvis de ærede Ministre havde været i Opposition i Dag, og vi havde haft et Ministerium af en anden Art, tror jeg, at baade Statsministeren og Indenrigsministeren vilde have været stygge og vilde være gaaet op paa Talerstolen her for at konstatere med den agitatoriske Virtuositet, de er i Besiddelse af, i hvilken Grad det siddende Ministerium havde lidt et eklatant Nederlag. Sligt maa man fra radikal Side gøre; gøres det derimod af os, er det stygt, og man kan ikke noksom